

Biblioteka
HOROR

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Richard Matheson
“HELL HOUSE”

Copyright © 1971 by Richard Matheson;
copyright renewed 1999 by Richard Matheson
Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje ČAROBNA KNJIGA

Dizajn korice:
Dragan Bibin

ISBN 978-86-7702-147-4

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2010.

Ričard Metison

PAKLENA KUĆA

Preveo
Igor Adžić

**Čarobna
knjiga**

Posvećeno mojim ljubljenim ćerkama,
Betini i Alison, koje su ispunile
moj život slatkim mukama.

18. DECEMBAR 1970.

15.17

Kiša je pljuštala od pet ujutru. Vreme kao iz dela sestara Bronte, pomislio je doktor Baret. Potisnuo je osmeh. Osećao se kao lik iz nekog savremenog gotskog romana. Uporna kiša, hladnoća, dvosatna vožnja od Menhetna u jednoj od Dojčovih limuzina, čija su sedišta bila presvučena kožom. Beskrajno čekanje u ovom hodniku dok muškarci i žene zabrinutih lica žurno ulaze i izlaze iz Dojčove sobe, povremeno bacajući pogled na njega.

Izvadio je sat iz džepa prsluka i podigao poklopac. Prošlo je već sat vremena otkad je stigao. Šta li Dojč želi od njega? Verovatno nešto u vezi s parapsihologijom. U novinama i časopisima koje je posedovao često su objavljivani članci s takvim temama. „Povratak iz groba“, „Devojka koja nije mogla da umre“ – senzacionalističke priče, s malo istine u sebi.

S grčem na licu, doktor Baret je prebacio desnu nogu preko leve. Bio je to visok, pomalo gojazan muškarac, u svojim pedesetim. Proređena plava kosa nije promenila boju iako je u kratkoj bradi bilo mnogo sedih. Sedeo je ukočenih leđa na stolici s ravnim naslonom i zurio u vrata Dojčove spavaće sobe. Idit je već sigurno počela da se vrpolji u prizemlju. Sada mu je bilo krivo zbog toga što je pošla s njim iako nikako nije mogao da zna da će potrajati toliko dugo. Tada su se vrata Dojčove spavaće sobe otvorila i pojavio se njegov lični sekretar, Henli.

„Doktore“, rekao je.

Baret je dohvatio štap, ustao i odšepao na drugu stranu hodnika, zaustavivši se ispred oničeg muškarca. Pričekao je da se sekretar okrene i, nagnuvši se kroz dovratka, objavi: „Doktor Baret, gospodine.“ Onda je prošao pored Henlija i ušao u sobu. Sekretar je zatvorio vrata za njim.

Spavaća soba, obložena tamnim drvenim pločama, bila je ogromna. Privatna rezidencija jednog monarha, pomislio je Baret dok je koračao po tepihu. Zaustavivši se ispred masivnog kreveta, pogledao je u muškarca koji je ležao u njemu. Rolf Rudolf Dojč je imao osamdeset sedam godina, bio je ćelav i mršav kao kostur, a tamne oči su svetlele iz koščatih udubljenja. Baret se osmehnu. „Dobar dan.“ Baš je čudno to što ovo propalo stvorenje upravlja jednom imperijom, pomislio je.

„Vi ste bogalj.“ Dojčov glas je bio promukao. „Niko mi to nije rekao.“

„Izvinite, molim?“ Baret se ukočio.

„Nema veze“, presekao ga je Dojč. „Pretpostavljam da to nije važno. Moji ljudi su vas preporučili. Rekli su mi da ste jedan od petorice najboljih u struci.“ Udahnuo je teškom mukom. „Vaš honorar će biti sto hiljada dolara.“ Baret se trgnu.

„Vaš zadatak je da ustanovite činjenice.“

„U vezi s čim?“, upitao je Baret.

Činilo se da Dojč okleva da odgovori. Činilo se da smatra da mu je to ispod časti. Naposletku je rekao: „Sa opstankom duše posle smrti.“

„Vi hoćete da...“

„Da mi kažete da li je to činjenica ili nije.“

Baret se razočarao. Tolika svota novca bi mu značila neopisivo mnogo. Međutim, kako bi, čiste savesti, mogao da prihvati posao pod takvim uslovima?

„Neću laži“, rekao je Dojč. „Plaćam za odgovor, kakav god on bio. Samo nek bude konačan.“

Baret je osetio kako ga ispunjava očajanje. „Kako bih vas mogao ubediti u bilo koji odgovor?“ Osećao je obavezu da to kaže.

„Tako što ćete mi dati *činjenice*“, uzrujano je odgovorio Dojč.

„Gde da ih nađem? Ja sam fizičar. Bavim se parapsihologijom već dvadeset godina i još...“

„Ako postoje“, prekinuo ga je Dojč, „naći ćete ih na jedinom mestu na svetu gde mogućnost opstanka duše tek treba opovrgnuti. To je Belaskova kuća u Mejnu.“

„Paklena kuća?“

Nešto je blesnulo u starčevim očima.

„Paklena kuća“, reče.

Baret je osetio žmarce uzbuđenja. „Mislio sam da su je Belaskovi naslednici zapečatili posle svega što se desilo...“

„To je bilo pre trideset godina“, ponovo ga prekinu Dojč. „Sad im je potreban novac; kupio sam kuću. Možete li da budete tamo u ponedeljak?“

Baret je oklevao, a onda, kad je primetio da Dojč počinje da se mršti, klimnuo je glavom. „Da.“ Nije smeo da propusti ovakvu priliku.

„S vama će biti još dvoje ljudi“, rekao je Dojč.

„Smem li da pitam ko...?“

„Florens Taner i Bendžamin Frenklin Fišer.“

Baret se trudio da ne pokaže koliko je razočaran. Preterano emotivna spiritistkinja i jedini preživeli u debaklu 1940. godine? Pitao se da li bi se usudio da se usprotivi. Imao je vlastite medijume i nije uviđao kako bi Florens Taner i Fišer mogli da mu pomognu. Fišer je kao dečak imao fantastične sposobnosti. Međutim, pošto je doživeo nervni slom, bilo je jasno da ih je izgubio. Nekoliko puta je uhvaćen u pokušaju prevare, da bi na kraju sasvim nestao iz krugova koji su se bavili tim stvarima. Jednim uvom je slušao kako mu Dojč govori da će s Florens Taner putovati avionom. Fišer će ih pak dočekati u Mejnu.

Starcu nije promakao njegov izraz lica. „Ne brinite, vi ćete biti glavni“, rekao je.

„Tanerova ide s vama samo zato što su mi moji ljudi rekli da je prvoklasan medijum...“

„Prvoklasan psihički medijum“, reče Baret.

„... i ja želim da i taj aspekt istraživanja bude pokriven, jednako kao vaš.“ Dojč je nastavio kao da se Baret nije oglasio. „Razlog za Fišerovo prisustvo je očigledan.“ Baret je klimnuo glavom. Bilo mu je jasno da je odluka već doneta. Moraće da pozove nekog od svojih kad projekat počne. „Što se tiče troškova...“, izustio je. Starac je samo odmahnuo rukom. „O tome ćete se dogovoriti s Henlijem. Imate neograničen fond.“

„A vreme?“

„To nemate“, odgovori Dojč. „Hoću odgovor za nedelju dana.“ Baret je izgledao užasnuto.

„Uzmi ili ostavi!“, obrecnuo se starac, a glas mu je iznenada zatreperio ogoljenim besom. Baret je znao da mora da prihvati. Ukoliko to ne učini, izgubiće priliku. Ako stigne da završi svoju mašinu, postoji šansa za uspeh.

Klimnuo je glavom. „Za nedelju dana“, rekao je.

15.50

„Još nešto?“, upita Henli.

Baret je u sebi još jednom nabrojao sve što mu je potrebno. Spisak natprirodnih događaja primećenih u Belaskovoj kući. Nalozi za uključenje struje i telefona. Pristup bazenu i parnom kupatilu. Baret nije reagovao kada se omanji muškarac namrštio na njegove zahteve. Svakodnevno plivanje i boravak u parnom kupatilu bili su deo njegove terapije.

„Još jedna stvar“, rekao je. Trudio se da zvuči opušteno, ali osećao je da je njegovo uzbuđenje očigledno. „Potrebna mi je jedna mašina. Nacrti su u mom stanu.“

„Kad vam je potrebna?“, upita Henli.

„Što pre.“

„Da li je velika?“

Dvanaest godina, pomisli Baret. „Prilično je velika“, reče.

„To je to?“

„To je sve što mi pada na pamet u ovom trenutku. Naravno, nisam pomenuo ništa povodom smeštaja.“

„Osposobljeno je dovoljno soba koje ćete moći da koristite. Jedan bračni par iz Karibu Folza spremaće hranu za vas i donositi vam je.“ Henli je izgledao kao da će se osmehnuti. „Odbili su da spavaju u kući.“

Baret je ustao. „Nije važno. Ionako bi samo smetali.“ Henli ga je otpratio do vrata biblioteke. Pre nego što su stigli do njih, naglo ih je otvorio krupan muškarac koji se zagledao u Baretu. Iako je bio četrdeset godina mlađi i pedeset kilograma teži, Vilijam Rajnhart Dojč je upadljivo ličio na oca.

Zatvorio je vrata. „Upozoravam vas“, rekao je, „zaustaviću ovo.“ Baret je netremice gledao u njega.

„Ta istina koju tražite“, rekao je Dojč, „jeste gubljenje vremena, zar ne? Napišite mi to i odmah ću vam dati ček na hiljadu dolara.“

Baret se ukočio. „Plašim se da...“

„Ne postoji ništa natprirodno, je l' tako?“ Dojčov vrat je počeo da crveni.

„Tako je“, odvratio je Baret. Na Dojčovom licu se pojavio pobednički osmeh. „Prava reč je *paranormalno*. Ne postoji ništa van prirode...“

„U čemu je prokleta razlika?“, prekinuo ga je Dojč. „Sve je to praznoverje!“

„Žao mi je, ali nije tako.“ Baret je krenuo pored njega. „Izvinite, molim vas.“

Dojč ga uhvati za ruku. „*Slušajte*, ostavite se toga. Pobrinuću se za to da nikada ne dobijete taj novac..“

Baret izvuče ruku. „Radite šta hoćete“, reče. „Ja ću nastaviti da radim sve dok mi vaš otac ne kaže drugačije.“

Zatvorio je vrata i zaputio se niz hodnik. Ako uzmemo u obzir sve što danas znamo, u mislima se obraćao Dojču, svaka osoba koja spiritističke fenomene smatra praznoverjem jednostavno nije svesna svega što se događa na svetu. Dokumentacija je ogromna...

Baret se zaustavio i naslonio se na zid. Noga je ponovo počinjala da ga boli. Prvi put je priznao sebi da bi sedmodnevni boravak u Belaskovoj kući mogao predstavljati veliki napor za njega.

Šta ako je zaista onoliko gadno kao što kažu ona dva svedočanstva?

16.37

„**R**ols-rojs“ je jurio autoputem u pravcu Menhetna. „To je zaista mnogo novca.“ Idit je i dalje bila sumnjičava.

„Za njega nije“, odvrati Baret. „Naročito ako imaš u vidu to da plaća za uverenje da je besmrtnost moguća.“

„Ali, on mora znati da ti ne veruješ..“

„Siguran sam da zna“, prekinu je Baret. Nije hteo da razmotri mogućnost da Dojč nije obavешten o tome. „To je čovek koji se ne upušta ni u šta pre nego što dobije sve informacije.“

„Ali, sto hiljada dolara.“

Baret se osmehnu. „I ja jedva mogu da poverujem“, reče. „Moja majka bi rekla da je ovo čudo božje. Dobio sam priliku da odjednom uradim dve stvari koje do sada nisam uspeo da uradim – da dokažem svoju teoriju i da obezbedim novac za našu budućnost. Zaista, više od toga ne bih mogao da tražim.“

Idit mu je uzvratila osmehom. „Srećna sam zbog tebe, Lajonele“, rekla je.

„Hvala ti, dušo.“ Potapšao ju je po ruci.

„Počinjemo već u ponedjeljak.“ Idit je izgledala zabrinuto. „Nemamo baš mnogo vremena.“

Baret reče: „Možda bi ovog puta trebalo da pođem sam.“

Samo je zurila u njega.

„Pa, ne baš sam“, dodao je. „Biće tu još dvoje ljudi.“

„Šta je s hranom?“

„Hrana je obezbeđena. Ja samo treba da radim.“

„Ja sam ti uvek pomagala“, rekla je.

„Znam. Samo...“

„Šta?“

Oklevao je. „Bilo bi mi draže da ovog puta ne pođeš sa mnom, to je sve.“

„Zašto, Lajonele?“ Pošto joj nije odgovorio, izgledala je veoma uznemireno. „Da li sam ja posredi?“

„Naravno da nisi.“ Baretov osmeh je bio brz i neusredsređen. „Posredi je kuća.“

„Zar to nije jedna od mnoštva takozvanih ukletih kuća?“, upitala je, upotrebivši izraz koji je on koristio.

„Bojim se da nije“, priznao je. „To je Mont Everest među ukletim kućama. Ljudi su pokušali da je istraže u dva navrata, 1931. i 1940. godine. Oba pokušaja su se završila katastrofom. Svih osmoro učesnika je izginulo, izvršilo samoubistvo ili pomerilo pameću. Samo je jedan preživio, a ja ne znam u kakvom je stanju. To je Bendžamin Fišer, jedan od dvoje ljudi koji će biti sa mnom.“

„Nije da se plašim onoga što bi kuća mogla da uradi“, nastavio je, pokušavajući da ublaži dejstvo svojih reči. „Ubeđen sam u ono što znam. Stvar je u tome što bi pojednosti same istrage mogle da budu – slegnuo je ramenima – „pomalo gadne.“

„I uprkos tome želiš da te pustim da sam odeš tamo?“

„Dušo...“

„Šta ako ti se nešto dogodi?“

„Ništa mi se neće dogoditi.“

„Šta ako se ipak dogodi? Dok sam ja u Njujorku, a ti u Mejnu?“

„Idit, ništa se neće dogoditi.“

„Onda nema razloga da i ja ne pođem.“ Pokušala je da se osmehne.

„Ne plašim se, Lajonele.“

„Znam da se ne plašiš.“

„Neću ti smetati.“

Baret uzdahnu.

„Znam da ne razumem najveći deo onoga što radiš, ali uvek ti mogu pomoći. Mogu da ti pakujem i montiram opremu, na primer. Mogu da ti pomognem da pripremiš eksperimente. Mogu da ti kucam rukopis – rekao si da želiš da ga završiš do Nove godine. Osim toga, želim da budem s tobom kad budeš dokazao svoju teoriju.“

Baret klimnu glavom. „Pusti me da porazmislim o tome.“

„Neću ti smetati“, obećala je. „Znam da ti zaista mogu biti od pomoći.“

Ponovo je klimnuo glavom, pokušavajući da razmišlja. Bilo je očigledno da ona ne želi da se razdvoje. Umeo je to da ceni. Izuzev one tri nedelje koje je proveo u Londonu 1962. godine, od venčanja se nisu razdvajali. Zar bi zaista njeno prisustvo predstavljalo veliku smetnju? Na kraju krajeva, videla je dovoljno paranormalnih fenomena da bi se navikla na njih. Ipak, ta kuća je predstavljala ogromnu nepoznanicu. Ne zovu je Paklenom kućom bez razloga. Tamo postoji sila koja je dovoljno jaka da fizički i psihički uništi osmoro ljudi, među kojima je bilo troje naučnika.

Uprkos tome što veruje da zna o kakvoj se sili radi, sme li da dozvoli da joj Idit bude izložena?

20. DECEMBAR 1970.

22.39

Florens Taner je prešla preko dvorišta koje je odvajalo njenu kućicu od crkve, pa je stazom došla do ulice. Zastala je na trotoaru i zagledala se u svoju crkvu. Bila je to tek preuređena prodavnica, ali za nju je to već šest godina bio čitav njen život. Pogledala je u znak na obojenom staklu: HRAM DUHOVNE HARMONIJE. Osmehnula se. Zaista je tako. Bilo je to šest godina njenog duhovnog sklada. Otišla je do vrata, otključala ih i ušla. Toplota joj je prijala. Zadrhtavši, upalila je zidnu svetiljku u predvorju. Pogled joj je privukla oglasna tabla.

Nedeljna služba – 11.00, 20.00

Lečenje i proricanje – utorkom, 19.45

Predavanja i duhovne poruke – sredom, 19.45

Poslanice i otkrivenja – četvrtkom, 19.45

Sveto pričešće – svake prve nedelje u mesecu

Okrenula se i zagledala se u svoju fotografiju, koja je bila prilepljena na zid. Iznad nje su bile odštampane reči: *Sveštenica Florens Taner*. Nekoliko trenutaka joj je bilo drago što ju je fotografija podsetila na njenu lepotu. Iako je napunila četrdeset tri godine, njena lepota je još bila nedirnuta: u njenoj dugačkoj riđoj kosi nije bilo nijedne sede, a njeno visoko, zgodno telo beše gotovo jednako zategnuto kao kad joj je bilo dvadeset. Onda se sažaljivo osmehnula. Taština nad taštinama, pomislila je.

Ušla je u centralni deo crkve hodajući kroz hodnik zastrt tepihom, pa se popela na binu i zauzela poznat položaj za govornicom. Pogledala je u redove stolica, na kojima su stajali himnarijumi. Zamislila je da članovi njene parohije sede ispred nje. „Dragi moji“, prošaputala je.

Pričala im je o tome na jutarnjim i večernjim službama. Rekla im je da ih neizostavno mora napustiti na nedelju dana. Rekla im je da je dobila odgovor na njihove molitve – da dobiju sredstva da sagrade pravu crkvu na sopstvenom zemljištu. Molila ih je da se mole za nju dok bude odsutna. Florens je sklopila ruke na propovedaonici i zatvorila oči. Usne su joj se jedva primetno pomerale dok je molila boga da joj dâ snage da pročisti Belaskovu kuću. Njena istorija je bila grozna, puna smrti, samoubistava i ludila. Ta kuća je bila oskrnavljena na najgori mogući način. Molila se da donese kraj njenom prokletstvu.

Kad je okončala molitvu, Florens je podigla glavu i prešla pogledom po unutrašnjosti crkve. Mnogo ju je volela. Ipak, kada bi uspela da izgradi pravu crkvu za svoje vernike, to bi bio pravi poklon s nebesa. I to baš za Božić... Osmehnula se, očiju sjajnih od suza. Bog je divan.

23.17

IIdit je oprala zube i zagledala se u svoj odraz u ogledalu – u kratko podsečenu kestenjastu kosu i oštre, gotovo muške crte lica. Njeno lice je odavalo zabrinutost. Uznemirena tim prizorom, ugasila je svetlost u kupatilu i vratila se u spavaću sobu.

Lajonel je spavao. Sela je na krevet i pogledala ga, slušajući njegovo teško disanje. Jadničak, pomislila je. Imao je mnogo obaveza. U deset sati je već bio potpuno iscrpljen i naterala ga je da ode u krevet.

IIdit je legla na bok i nastavila da gleda u njega. Nikada ga nije videla toliko zabrinutog. Naterala ga je da joj obeća da se neće odvajati od nje kad uđu u Belaskovu kuću. Da li je moguće da je toliko opasno? Mnogo

je ukletih kuća posetila s Lajonelom i nikada se nije uplašila. On je uvek bio vrlo smiren, vrlo samouveren; bilo je nemoguće osećati strah u njegovoj blizini.

Ipak, bio je dovoljno uznemiren zbog Belaskove kuće da zahteva od nje da sve vreme bude uz njega. Idit se stresla. Da li će zbog njenog prisustva iskusiti neko zlo?

Da li će trošiti svoje ograničene zalihe energije pazeći na nju? Da li će zbog toga trpeti njegov posao? Nije to želela. Znala je koliko mu je posao važan.

Međutim, morala je da pođe. Suočiće se s bilo čim, samo da ne bude sama. Nikada nije rekla Lajonelu da je bila na rubu nervnog sloma tokom one tri nedelje kad je on bio u Londonu. To bi ga potreslo, a morao je da se usredsredi na taj posao. Zato je lagala i pretvarala se da je vesela svaki put kad bi je nazvao telefonom – nazvao ju je ukupno triput – a dok je bila sama, plakala je i drhtala, pila tablete za smirenje, nije jela niti spavala, smršala je šest kilograma i borila se protiv želje da okonča sopstveni život. Kad ga je konačno dočekala na aerodromu, bleđa i nasmešena, rekla mu je da je imala grip.

Idit je zatvorila oči i privukla kolena stomaku. To više ne bi mogla da izdrži. I najopasnija ukleta kuća na svetu ulivala joj je manje straha od samoće.

23.41

Nije mogao da spava. Fišer je otvorio oči i pogledao oko sebe po kabini Dojčovog privatnog aviona. Baš je čudno sedeti u fotelji u avionu, pomislio je. Čudno je uopšte biti u avionu. Nikada do tada nije leteo.

Fišer je onda uzeo lonče s kafom i napunio svoju šolju do vrha. Rukom je protrljao oči i uzeo jedan od časopisa koji su ležali na

stočiću za kafu ispred njega. Bio je to jedan od magazina u Dojčovom vlasništvu. Šta drugo, pomislio je.

Nedugo potom, više nije mogao da usredsredi pogled, a reči na papiru su počele da se stapaju u jednu. Vraćam se, pomislio je. Jedini preživeli od njih devetoro sada se vraća po još.

Tog septembarskog jutra 1940. godine, našli su ga kako leži na prednjem tremu kuće, sklupčan kao fetus, i drhti zureći preda se. Kad su ga stavili na nosila, počeo je da vrišti i povraća krv, a mišići su mu se zgrčili, tvrdi kao kamen. Tri meseca je bio u komi, u bolnici u Karibu Folzu. Kad je otvorio oči, izgledao je kao iscrpljen tridesetogodišnjak, a mesec dana ga je delilo do šesnaestog rođendana. Sada je imao četrdeset pet godina. Bio je vitak, sedokos i tamnook, a izraz njegovog lica beše sumnjičav i napet.

Fišer ispravi leđa u fotelji. Nema veze; vreme je, pomislio je. Više nije imao petnaest godina. Više nije bio naivan i lakoveran. Nije bio lak plen kao 1940. godine. Ovog puta će biti drugačije.

Ni u najluđim snovima nije pomišljao da će dobiti još jednu priliku da uđe u tu kuću. Nakon što mu je majka umrla, preselio se na Zapadnu obalu. Kasnije je shvatio da je, izvesno, učinio to da bi otišao što dalje od Mejna. Izveo je nekoliko neveštih prevara u Los Anđelesu i San Francisku, namerno se otuđujući od spiritista i naučnika. Želeo je da ga ostave na miru. Trideset godina je jedva preživljavao radeći kao sudopera, fizički radnik na farmi, putujući trgovac, čistač – radeći, ukratko, sve što je mogao da radi, a da pri tom ne koristi glavu.

Ipak, nekako je uspeo da zaštiti i očuva svoju sposobnost. Još je bila tu – možda ne onoliko jaka kao kad je imao petnaest, ali najvećim delom nedirnuta. Sada je pak, umesto samoubilačkom arogancijom adolescenta, bila ojačana promišljenom obazrivošću zrelog muškarca. Bio je spreman da probudi svoje uspavane spiritističke mišiće, da ih razmrda i vrati u formu, da ih ponovo upotrebi. Protiv one kužne rupčage u Mejnu. Protiv Paklene kuće.

21. DECEMBAR 1970.

11.19

Dva crna „kadilaka“ su klizila putem koji je vijugao kroz gustu šumu. U prvom je bio Dojčov sekretar, a u drugom doktor Baret, Idit, Florens Taner i Fišer. Imali su šofera, a Fišer je sedeo na pomoćnom sedištu, licem okrenut prema ostalima.

Florens je uhvatila Idit za ruku. „Nadam se da ne mislite da sam bila neprijatna ranije“, rekla je. „Samo sam zabrinuta zbog toga što ćete i vi ući u tu kuću.“

„Razumem“, odvrtila je Idit. Povukla je ruku.

„Bio bih vam zahvalan, gospođice Taner“, rekao joj je Baret, „kada ne biste plašili moju suprugu.“

„To mi uopšte nije bila namera, doktore. Samo...“ Florens je zastala, pa nastavila. „Verujem da ste *pripremili* gospođu Baret.“

„Moja supruga je obaveštena o tome da će doći do određenih pojava.“

Fišer zabrunđa. „Valjda bi to moglo i tako da se opiše“, rekao je. Bile su to njegove prve reči u poslednjih sat vremena.

Baret se okrenuo prema njemu. „Takođe je obaveštena“, rekao je, „da te pojave ni na koji način ne ukazuju na prisustvo mrtvih.“

Fišer je klimnuo glavom, vadeći kutiju cigareta. „Smem li da zapalim?“, upitao je. Pogledom je preleteo preko njihovih lica. Kako ni na jednom od njih nije video znake protivljenja, zapalio je cigaretu.

Florens je zaustila da još nešto kaže Baretu, ali se predomisli. „Čudno je da čovek kao što je Dojč finansira ovakav projekat“, rekla

je. „Nikada mi ne bi palo na pamet da njega iskreno zanimaju ovakve pojave.“

„On je čudan čovek“, odvrati Baret. „Razmišlja o vlastitoj smrti i želi da veruje da to nije kraj.“

„Naravno da nije.“

Baret se osmehnu.

„Izgledate mi poznato“, obrati se Idit Florens. „Odakle vas mogu poznavati?“

„Bila sam glumica pre mnogo godina. Uglavnom sam igrala u televizijskim serijama, a katkad bih snimila i film. Moje umetničko ime je bilo Florens Majkls.“

Idit je klimnula glavom.

Florens je pogledala Baretu, a zatim Fišera. „Ovo je *bas* uzbudljivo“, reče. „Raditi s dvojicom takvih velikana. Kakve šanse ta kuća ima protiv nas?“

„Zašto je zovu Paklenom kućom?“, upita Idit.

„Zato što je njen vlasnik, Emerik Belasko, napravio u njoj vlastiti pakao“, odgovorio joj je Baret.

„Da li njegov duh boravi u kući?“

„Ne samo njegov“, rekla je Florens. „Pojave koje su primećene suviše su kompleksne da bi za njih bio odgovoran samo jedan duh. Očigledno je posredi slučaj prisustva više duhova.“

„Recimo samo da tamo nečega ima“, kaza Baret.

Florens se osmehnu. „U redu.“

„Da li ćeš ih isterati svojom mašinom?“, upitala je Idit.

Florens i Fišer pogledaše Baretu. „Objasniću vam kada dođe vreme za to“, rekao je.

Svi su okrenuli glave prema prozorima dok se auto spuštao nizbrdo. „Samo što nismo stigli.“ Pogledao je Idit. „Kuća je u dolini Matavaski.“

Svi su posmatrali dolinu koja je ležala pred njima, oivičena brdima i prekrivena maglom. Fišer je ugasio cigaretu u pepeljari, odbijajući dimove. Ponovo pogledavši ispred sebe, namignuo je. „Ulazimo.“

Auto se iznenada našao u zelenkastoj magli. Vozač je smanjio brzinu. Videli su ga kako se naginje napred, čkiljeći kroz vetrobran. Nekoliko trenutaka kasnije, uključio je svetla za maglu i brisače.

„Zašto bi iko podigao kuću na ovakvom mestu?“, upita Florens.

„Za Belaska je ovo bilo sunčano vreme“, odvrati Fišer.

Svi su zurili u uskovitlanu maglu. Imali su utisak da se voze u podmornici, polako zaranjajući u more usirenog mleka. S vremena na vreme, pred njima bi se načas pojavilo žbunje, drveće ili stenje. Čulo se samo bruhanje motora.

Auto se konačno zaustavio. Drugi „kadilak“ je bio ispred njih. Čuo se tih zvuk zatvaranja vrata. Onda se iz izmaglice pojavila silueta Dojčovog sekretara. Baret je pritisnuo dugme, pa se prozor na njegovim vratima spustio. Zgađeno se namrštio kad je osetio smrad magle.

Muškarac se nagnuo prema njemu. „Stigli smo do skretanja“, rekao je. „Vaš vozač ide u Karibu Folz s nama, te će neko od vas morati da vozi do kuće – nije daleko. Telefon i struja su priključeni, a vaše sobe su spremne.“ Pogledao je u pod. „U toj korpi je hrana. Trebalo bi da vas podmiri do kraja popodneva. Večeru ćete dobiti u šest. Imate li pitanja?“

„Da li nam je potreban ključ od ulaznih vrata?“, upita Baret.

„Ne, otključano je.“

„Ipak ga uzmite“, rekao je Fišer.

Baret ga pogleda, a zatim vrati pogled na muškarca koji je stajao pored kola. „Možda bi tako bilo najbolje.“

Muškarac je iz džepa kaputa izvukao svežanj ključeva, pa je skinuo jedan ključ i pružio ga Baretu. „Još nešto?“

„Pozvaćemo vas telefonom.“

Muškarac se kratko osmehnu. „Onda, zbogom“, reče. Okrenuo se. „Pretpostavljam da je hteo da kaže *do viđenja*“, rekla je Idit.

Baret se osmehnuo zatvarajući prozor.

Ričard Metison
PAKLENA KUĆA

Izdavač:
Čarobna knjiga

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Nevena Bojičić

Prelom i priprema za štampu:
Dragan Bibin

Štampa:
Rubikon, Beograd

Tiraž:
1200

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

METISON, Ričard

Paklena kuća / Ričard Metison; preveo Igor Adžić. - Beograd: Čarobna knjiga, 2010
(Beograd:Rubikon). - 270 str.; 21 cm. (Biblioteka Horor)

Prevod dela: Hell House / Richard Matheson. - Tiraž. 1200

ISBN 978-86-7702-147-4
COBISS.SR-ID 179062796